

POVEȘTI DIN TĂRÂMURILE ÎNDEPĂRTATE

POVEȘTILE SUNT MAGIE sau o zi de naștere cu final neașteptat

Dragii mei, astăzi ne întâlnim, de fapt, ne reîntâlnim, cu doi băieți care au scris o poveste de necrezut în istoria Tărâmurilor

NE VOM SIMȚI CA ȘI CUM AM
ALUNECA PE UN TOBOGAN CU APĂ,
ENTUZIASMAȚI, DAR ȘI PUȚIN
ÎNFRICOȘAȚI PENTRU CĂ NU E
CHIAR SIMPLU SĂ TE MIȘTI CU O
VITEZĂ ATÂT DE MARE, DEȘI
TIMPUL STĂ PE LOC.

Îndepărtate și pe care urmează să v-o citesc exact așa cum s-a scris în cartea cea mare. Ghiciți despre cine este vorba? Vă dau un indiciu: ne-am mai întâlnit cu ei. Da, este vorba despre Daniel și Matei, pe care prietenul lor i-a invitat de ziua lui la o întâlnire cu un comandant elf. Așezați-vă, dar nu prea confortabil, și în orice caz, țineți-vă bine! Insist: țineți-vă bine, pentru că ne așteaptă o călătorie care ne aruncă de colo-colo!

Într-o dimineață, dragonii de pe crestele Tărâmurilor Îndepărtate și-au ridicat capetele și au scrutat zărilor în căutarea unui semn care să îi facă să înțeleagă ce se întâmplase. Era o liniște asurzitoare. Și-au

ciulit urechile ca să prindă un sunet, dar liniștea le țiua în continuare în timpane. Sunt sigură că știți despre ce vorbesc, pentru că și în Tărâmurile Oamenilor există o astfel de liniște de la care te dor urechile. Nu știți ce vreau să spun? Gândiți-vă puțin... E ca atunci când te duci la școală și nu ți-ai făcut tema la matematică, iar profesoara te scoate la tablă și te doare burta și ți se usucă gura, iar timpul stă pe loc. Te uiți la ceasul din spatele clasei, iar limba mare se încăpățânează să stea pe loc, ca și cum niște mâini minuscule de pitic o țin cu toată puterea, iar secundarul măsoară asurzitor fiecare secundă, țac-țac, oprindu-se la fiecare, fără să se grăbească. Îți auzi inima bătând în cap, iar sunetul unui fermoar de penar se desface în mii de zgomote mărunte, pe care le simți dureros, zimț cu zimț, în urechi. În acele momente, dragii mei, să știți că nu e vina piticilor, ci se întâmplă ceva rău cu timpul.

Dar cum spuneam, în acea dimineață dragonii au auzit cum timpul stă pe loc. Piticii din ceasul cel mare au încremenit cu mâinile lipite de roțițele și manetele cu care dau timpul înainte și înapoi sau pe mecanismele care deschid ușile prin care ies și intră personaje, fiecare pe unde se află în poveste.

Și ca să vă dați seama cam ce se petrecea

POVEȘTILE SUNT MAGIE

cu timpul, vi-l puteți închipui ca pe un curent de aer, iar pe pitici ca pe niște omuleți care închid și deschid ferestre și uși și care îl dirijează prin tot felul de tuburi și canale. Dacă aerul nu circulă, ca atunci când uităm să deschidem geamul dimineața sau seara, nu ne simțim deloc în largul nostru. La fel stăteau lucrurile și cu făpturile din Tărâmurile Îndepărtate, care nu își mai găseau locul în poveste. Nu mai știau pe unde să intre și să iasă din scenă și se rătăciseră prin povești care nu erau ale lor și în care nu își dădeau seama ce au de făcut. Și dacă dragonii, unicornii, zânele și toate celelalte ființe nu mai știu ce au de făcut și se rătăcesc printre povești, ele pot ajunge în alte Tărâmuri, inclusiv ale oamenilor, ceea ce poate avea consecințe foarte grave. Gândiți-vă cum ar fi să vă treziți cu un pitic sub pat sau cu o zână mică pe veioză? Poate vi se pare amuzant sau poate chiar v-ați dori să se întâmple, dar ce ne facem dacă un dragon aterizează peste un bloc sau un uriaș calcă din greșeală pe o stație de autobuz?

În dimineața aceea în care timpul se opri, toată lumea a început să se simtă rău. Mai întâi, dragonii de pe creste s-au clătinat și s-ar fi prăbușit dacă nu se țineau bine cu ghearele de stânci, apoi piticii care controlează timpul și-au simțit mâinile grele și nu au mai putut manevra mecanismele, zânele mici au zburat unele în altele și s-au lovit atât de rău încât unele au căzut aproape leșinate la pământ, zânele călătoare au observat că acele busolelor arătau în toate direcțiile și s-au simțit dezorientate, unicornii au încremenit cu o copită ridicată în galop. Doar elfii și-au păstrat cumpătul și s-au așezat la hotare pregătiți de luptă.

Hai, acum că ne-am învățat puținel cu magia, să ne folosim imaginația și să ne gândim de ce încremenirea timpului nu îi afecta pe elfi. Ați fost atenți? Sigur că da, aveți dreptate! Elfii nu ieșiseră din povestea lor în care păzeau hotarele

Tărâmurilor, deci nu aveau cum să se rătăcească. Doar unul dintre ei nu se afla în poveste, ci printre oameni și habar nu avea ce se întâmpla. El era exact acolo unde l-am lăsat la sfârșitul poveștii... nu chiar acolo, de fapt, pentru că timpul se mai mișcase puțin, din inerție, înainte de a încremeni de tot... ci chiar de ziua lui pe care se pregătea să și-o serbeze cu Matei și Daniel. Vă mai amintiți, nu, că trebuia să îi ducă la un antrenament cu un comandant elf?! Asta era povestea pe care o aveau de scris împreună după ce s-au împrietenit.

Ei, și acum țineți-vă bine, pentru că deși este greu, ne vom împinge cu toată puterea într-o ușă care ne duce înapoi în timp și pentru că timpul stă pe loc, putem ajunge în cine știe ce întâmplare. Ne vom simți ca și cum am aluneca pe un tobogan cu apă, entuziasmați, dar și puțin înfricoșați pentru că nu e chiar simplu să te miști cu o viteză atât de mare, deși timpul stă pe loc. Nu vă îndepărtați de mine, poate chiar ar trebui să ne ținem unii de alții, ca nu cumva să ne despărțim și să ajungem fiecare în altă poveste.

Șșt! Să vedem unde am ajuns. Vai de mine! E noapte... e chiar miezul nopții și e beznă. Nu am nici cea mai mică idee unde suntem, pentru că busola nu funcționează. Sper că nu am nimerit undeva prin afara Tărâmurilor Îndepărtate! Are cineva o lanternă? Nu? Ah, nu m-am gândit să vă spun să vă luați lanterne. Atunci haideți să mergem pe băjbăite. Cred că suntem într-o casă. Au! M-am lovit de ceva. Parcă e o scară... Să coborâm cu atenție să nu cădem. Vă e un pic teamă? Atunci să ne ținem de mână. Am ajuns la capătul scării... ah, uite-o pe vrăjitoarea Flamina! Dar ce face? Îi arată unui golden retriever pe nume Fango cum să învețe un om să cunoască lumea după miros și sunet (da, parcă știam asta, câinii ziși utilitari sunt de fapt animale fermecate!). Sunteți cu mine, da? Ce spuneam? Că vrăjitoarele au

POVEȘTILE SUNT MAGIE

animale fermecate numite după numele lor... nu asta e din altă poveste, m-am încurcat; fără busolă navighez alandala printre povești... când Fango deodată se înalță în aer, plutește puțin aproape lipit de tavan și dispăre. Dacă ne uităm în sus odată cu Flamina, cuprinsă și ea de uimire pentru că nu i-a dat deloc prin minte să antreneze câini zburători (la ce ar folosi un câine zburător?), vedem... nu știm ce vedem, dar suntem purtați în cu totul alt loc și în alt moment unde niște zâne mici fac un tort pe care scrie „La mulți ani Eric!”, iar una din ele lipește o virgulă de marțipan (copiii se dau în vânt după marțipan, dar și asta cred că e din altă poveste) și acum scrie „La mulți ani, Eric!”, așa cum este corect.

Dragii mei, am amețit de tot! Cred că nici vouă nu vă este bine, dar v-am spus de la început să vă țineți bine ca să stăm cât mai mult în poveste. Haideți să ne ținem strâns unii de alții, iar cei care au o mână liberă să se prindă cu putere de ce au pe lângă ei... un fotoliu, un braț de canapea, un birou, un calorifer.

Ia uitați-vă la zânele mici cum se agită cu tortul și cu pregătirile de petrecere! Au făcut tot felul de tarte și prăjiturile. Ah, mi-am dat seama, suntem în povestea cu ziua de naștere a prietenului nostru, elful, mai ales că sunt de față și Matei și Daniel. Uite că pe neașteptate am aflat și cum îl cheamă, pentru că, de bună seamă, numele de pe tort e al lui. Dar cebucuros e Daniel! Nimeni nu l-a mai invitat de mult la o aniversare. Și ce bine îi stă cu spatele drept. Și nici nu se mai teme că își poate sparge ochelarii. Iar Matei... ce zice Matei? Nici nu îl aud pentru că acum vorbește mai încet. Aproape că nu l-am recunoscut, pentru că nu împinge pe nimeni și nici nu aruncă în noi cu vreo prăjiturică sau cu zmeura de pe tort.

Ei, nici nu mai știu, dacă ziua lui Eric a fost înainte sau după ce timpul s-a oprit.

Înainte? De unde știți? Am zis eu că învățăm o roată care ne duce înapoi în timp? Ah, dragii mei, eu sunt o făptură din Tărâmurile Îndepărtate. Pe mine, problema aceasta cu timpul mă afectează îngrozitor. Trebuie să mă mai ajutați din când în când. Vă rog să nu îmi dați drumul la mână, dacă vreți să auziți povestea până la capăt.

Să ne uităm un pic în jur, poate ne mai adunăm. Eric suflă în lumânări, zânele mici bat din palme și zbârnâie din aripile lor transparente și îi strigă „La mulți ani!” de prin copaci, cu voci atât de mici încât par un ciripit de vrăbii. Din copaci am zis? Da, ei bine, suntem într-un parc de aventură. Are sens, nu ne-am rătăcit, doar unde erau să se antreneze? Dar unde este comandantul elf? Nu îl văd nicăieri. Ah, cred că suntem chiar în momentul în care timpul s-a oprit, iar elfii sunt cu armele în mână la hotare și probabil că nu a mai trecut de partea cealaltă, în Tărâmurile Oamenilor.

Dar ce se aude? Cine mârâie? E Fango, pe care nici nu l-am văzut bine și care se pare că a aterizat și el în poveste. Nu exagerez când spun că a aterizat pentru că știți, când l-am întâlnit ultima oară, se ridica în aer. Câinii zburători sunt un lucru neobișnuit și nu prea; dar ciudat din cale afară este că mârâie, iar golden retrieverii, știu foarte bine, sunt niște câini cumiți și binecrescuți care nu își arată colții și nu scot sunete care sperie copiii.

- Fango! strigă Daniel. Fango, vino aici!

Nu, nu știu de unde cunoaște Daniel numele câinelui, probabil umblam cu voi prin altă parte când se scria povestea asta.

Dar Fango mârâia în continuare către ceva pe care numai el îl vedea. Și iar s-a făcut liniște și timpul a încremenit atât de tare încât zânele mici au rămas suspendate cu mânuțele apropiate pentru a aplauda sau cu gurițele deschise pentru a cânta „La

POVEȘTILE SUNT MAGIE

mulți ani!” și se auzea numai mârâitul lui Fango, din ce în ce mai clar și mai fioros. Și pe măsură ce mârâitul cobora mai adânc în piept, anunțând un urlet amenințător, peisajul din jur s-a schimbat, zânele și tortul au dispărut, la fel și ceilalți oameni din parcul de aventură și m-am pomenit stând cu un picior în fața altuia, fix cât să încap, pe granița dintre Țara Elfilor și Pământurile Oamenilor. Știți, ca atunci când mergi pe bordură sau pe rosturile de la gresie și te concentrezi să nu calci alături. Doar că eu eram încremenită în poziția asta, cu brațele ridicate lateral, probabil pentru a-mi ține echilibrul... Ah, dragii mei, unde sunteți? M-am pierdut de voi și acum trebuie să scriu povestea singură. Sper că nu ați pățit ceva și răătăciți printr-o poveste cu vârcolaci și căpcăuni.

Și Fango mârâia în continuare, așa că m-am gândit că poate încremenise și el așa, mârâind, și o să stăm așa unul lângă altul pentru totdeauna, până când Tărâmurile Îndepărtate vor dispărea cu totul. Apoi, l-am auzit din nou pe Daniel strigând:

- Fango, unde ești, băiete? și l-am zărit cum se uita pe pământ ca și cum ar fi căutat ceva... poate se uita după o urmă, iar câinele mârâia la o namilă neagră, cu aripi imense... Un dragon? Nu, nu! O pasăre măiastră.

Vaaai, vaaai! Nu mai văzusem niciodată o pasăre măiastră atât de aproape și nicidecum în Tărâmurile Îndepărtate. Păsările acestea sunt atât de fioroase că și dragonii de pe creste se culcă pe burtă când le zăresc și stau așa, cu botul între aripi, până ce ele se îndepărtează, pentru a nu le atrage atenția. O pasăre măiastră e semn rău pentru orice făptură din Tărâmurile Îndepărtate, pentru că nimeni nu se poate opune voinței ei, iar ceea ce se întâmplase cu timpul avea cu siguranță legătură cu prezența păsării.

Deodată, în timp ce eu mă îndeletniceam cu aceste cugetări, pasărea l-a izbit cu

piciorul pe Fango, care a zburat ca o minge de fotbal și a rămas suspendat în aer. Apoi s-a întors către cei trei băieți care veneau după câine și i-a ațintit cu ochii ei chihlimbarii. Eric și-a scos săbiile din spate și a așteptat să îl atace, dar ea s-a repezit spre Matei pe care l-a ridicat în gheare și a fâlfâit din aripi, dând să își ia zborul. Atunci, Eric a ridicat sabia pentru a o opri, dar pasărea s-a lăsat aproape de pământ și l-a privit în ochi, iar elful s-a clătinat puțin, apoi a rămas împietrit. Ah, totul era pierdut! Nu mai aveam ce poveste să spun pentru că toate făpturile din Tărâmuri erau încremenite, Matei urma să ajungă hrană pentru puii păsării măiestre, iar Daniel... dar unde era Daniel?

Ei bine, chiar acolo, privind-o drept în ochi, în timp ce pasărea îl sfredelea cu privirea ei crudă. Daniel nu numai că nu încremenise ca noi ceilalți, dar nici nu se pierduse cu firea. Pasărea dădu din nou să se ridice cu Matei în gheare, când aproape fără de veste, Daniel îi spuse:

- Care este numele tău?

- Rogga, a croncănit pasărea și s-a făcut mică, atât de mică, încât putea să încapă într-un penar.

Matei pe care îl scăpase pe jos se repezi să o prindă, dar ea i se așeză pe umăr cu delicatețe, aproape fără să-l atingă.

Eric și-a pus săbiile la loc, eu mi-am adunat picioarele din poziția nefirească în care se aflau, Fango a plutit complet nedumerit până la pământ, apoi a luat-o la goană prin parc sperînd vrăbiile ca să-și revină.

Cred că puteți și voi să dați drumul la brațul canapelei sau la calorifer. Acum suntem în siguranță.

- Dar ce s-a întâmplat? a bâiguit Matei. Cum de...? De unde ai știut?

- În primul rând, a zis Daniel, eu am

POVEȘTILE SUNT MAGIE

ochelari, așa că nu avea cum să mă privească direct în ochi.

- O fi *cool* să fii ochelarist! s-a băgat Matei în seamă, uitându-se în jur după eventuali admiratori.

Eh, știți voi, oricât ne-am strădui, obiceiurile rele mor greu.

- Și apoi, zise Daniel către Eric, am înțeles ceva: numele este important. Dacă cineva îți spune pe numele tău adevărat, devii cine ai fost destinat să fii. De abia atunci ești în propria ta poveste. Nici nu vreau să-mi aduc aminte cum eram pe când mi se spunea Dănuț...

- Dar este o pasăre măiastră, a zis Eric și, știu cu toții, păsările măiestre sunt rele.

- Exact, i-a zis Daniel. Știu cu toții... Știu unii de la alții, știu din ce se spune, dar asta nu înseamnă că este neapărat adevărat, doar pentru că așa zice toată lumea.

- Ah, zise Matei, am ratat ziua lui Eric, am ratat antrenamentul, am ratat întâlnirea cu comandantul elf.

- Nu, zâmbi elful, nu am ratat nimic.

- Dar, făcu Matei, nu ne-am ales armele, nu am călărit, nu ne-am luptat.

- Cum nu ne-am luptat? croncăni Rogga. Mai vrei? Unde vă este corcitura s-o mai arunc o dată în aer?!

Asta chiar era o răutate din partea ei, pentru că Fango chiar nu era corcitură și în plus, se arătase viteaz pentru un golden retriever.

Eric zâmbi din nou:

- Acesta a fost antrenamentul vostru. Uite! Daniel, a demonstrat că a învățat o lecție importantă și a aplicat-o cu înțelepciune. Pentru asta va primi o carte în care va scrie povești.

- Păi, și eu? se fâstâci Matei. Sunt doar personaj secundar? Un fel de decor pentru aventura lui Daniel?

- Nu, croncăni amuzată Rogga de pe umărul lui. Tu te-ai ales cu o pasăre.

- Da, pufni Matei nemulțumit. Un papagal.

- Un papagal? repetă pasărea și în ochii ei chihlimbarii se aprinse o lucire. Urcă pe spatele meu, stăpâne! și aripile ei se

ridică până la cer. Ține-te bine!

Aici se încheie povestea, dar vom mai auzi despre Rogga, zise Daniel, închizând cartea, sub privirile admirative ale colegilor.

- Și Denaira? Cu Denaira ce s-a întâmplat? întrebă o fetiță.

- Și cu ea ne vom mai întâlni, o liniști Daniel. Deocamdată o lăsăm la hotar până când își revine busola. Apoi se va duce în drumul ei.

- Și Eric?

- Eric seamănă cu colegul cel nou, nu vi se pare? Râseră cu toții, iar Eric își duse brațul în spate, peste umăr, ca și cum ar fi scos sabia.

V-am spus de la început că s-a întâmplat ceva cu timpul. Îmi aduc aminte că fix în ziua în care a început școala, v-am povestit cum și-a regăsit Daniel încrederea în sine. Adică era povestea mea și el era doar un personaj. Cum am ajuns eu personaj în cartea lui? Ceva nu este în regulă, vă spun eu! Hei, dar unde ați plecat cu toții din nou? Cred că iar am rămas singură și sunt din nou în altă poveste.